

Դանիելի գիրքը - ութսուներկուերորդ համար

Մարգարեական գլուխկոտրուկի բացահայտումը. Դանիել 11-ի պատմության ըմբռնումը և «ամենօրյա»-ի նշանակությունը ադվենտիզմում

Jeff Pippenger
2024-02-15

Այն բանից հետո, երբ մենք քննելու լինենք 1863 թվականից մինչև վախճանի ժամանակը՝ 1989 թվականը, ընկած պատմությունը՝ Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորս պղծությունների համատեքստում, որոնք ներկայացնում են ադվենտիզմի չորս սերունդները, մեր ուշադրությունը կդարձնենք 1989 թվականին բացված գիտելիքի աճին: Այդ գիտելիքի աճը վերաբերում էր Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներին: 1989 թվականին մեր փոքրիկ շաբաթօրյա ուսումնասիրության խումբը հայտնաբերեց աստվածաշնչյան մարգարեության բարեփոխման գծերը, որոնց Future for America-ն հաճախ է անդրադառնում, և որոնք հաստատում են իրադարձությունների հաջորդականությունը յուրաքանչյուր բարեփոխման գծում, ինչը, իր հերթին, թույլ է տալիս մարգարեության ուսանողին կիրառել վերջին անձրևի «տող առ տող» մեթոդաբանությունը:

Մի քանի տարվա ընթացքում (1992-ին) ես գրել էի մի աշխատություն, որն ընդգրկում էր Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները: Այդ աշխատությունը գրվել էր իմ անձնական բավարարվածության համար, քանի որ ես ոչ չեմ հնարավորություն ունեի, ոչ էլ մտադրություն՝ այդ ուսումնասիրությունը հրապարակայնորեն շրջանառելու: Մինչև 1994 թվականը այդ աշխատությունը հասել էր Ադվենտիստական ինքնապահովվող մի ծառայության, իսկ 1995-ին այդ ծառայության կողմից հրատարակվող ամսական հանդեսում լույս տեսավ տասնմեկ հոդվածներից բաղկացած մի շարք, որն ընդգրկում էր Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները: Մարգարեության Հոգու գրություններում Դանիելի տասնմեկերորդ գլխին վերաբերող ընդամենը մի քանի հատուկ հղումներ կան, և դրանցից ամենակարևորը դարձավ առանցքային փաստարկ՝ այն կիրառության վավերականության օգտին, որը ես ներկայացրել էի այդ համարների վերաբերյալ:

«Մենք ժամանակ չունենք կորցնելու: Մեր առջև նեղության ժամանակներ են: Աշխարհը հուզված է պատերազմի ոգով: Շուտով կիրականանան այն նեղության տեսարանները, որոնց մասին ասվել է մարգարեություններում: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Այս մարգարեության կատարման ընթացքում տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի: Երեսուներորդ խոսքում խոսվում է մի իշխանության մասին, որ «կվշտանա, [Daniel 11:30–36 quoted.]»

«Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան»:
Manuscript Releases, թիվ 13, 394:

Տիկին Ուայթը հստակ ասում է, որ 1798 թվականը «վերջի ժամանակն» է:

«Բայց վախճանի ժամանակ, — ասում է մարգարեն, — «շատերը այս ու այն կողմ պիտի վազեն, և գիտությունը պիտի ավելանա»: Դանիել 12:4.... 1798 թվականից ի վեր Դանիելի գիրքը բացվել է, մարգարեությունների վերաբերյալ գիտությունն ավելացել է, և շատերը հռչակել են մոտավորապես դատաստանի հանդիսավոր լուրը»: «Մեծ պայքարը», 356:

Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարը սկսվում է հետևյալ խոսքերով. «Եվ վերջի ժամանակին»:

Եվ վերջի ժամանակին հարավի թագավորը պիտի հարձակում գործի նրա վրա, իսկ հյուսիսի թագավորը պիտի գա նրա դեմ մրրիկի պես՝ մարտակառքերով, հեծյալներով և բազում նավերով. և նա պիտի մտնի երկրները, պիտի հեղեղի և անցնի դրանց վրայով: Դանիել 11:40:

Ակնհայտ է, նույնիսկ առանց մարգարեության Հոգու ուղղակի հաստատման, որ քառասուներորդ համարը նշում է այն իրադարձությունների հաջորդականության սկիզբը, որը սկսվեց 1798 թվականին: Այդ իրադարձությունները տանում են մարդկային փորձաշրջանի ավարտին, որովհետև Դանիելի տասներկրորդ գլխի առաջին համարը ասում է. «Եվ այն ժամանակ Միքայելը պիտի կանգնի», իսկ Քույր Ուայթը հստակ հայտնում է, որ երբ Միքայելը կանգնում է, մարդկային փորձաշրջանն ավարտվում է:

«Այն ժամանակ պիտի կանգնի Միքիայելը՝ այն մեծ Իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության ժամանակ, որպիսին չի եղել այն ժամանակից ի վեր, երբ ազգ է եղել, մինչև այդ նույն ժամանակը. և այն ժամանակ պիտի փրկվի քո ժողովուրդը, ամեն ոք, որ գրքում գրված գտնվի»: Դանիել 12:1:

«Երբ երրորդ հրեշտակի պատգամը փակվում է, ողորմությունն այլևս չի աղերսում երկրի մեղավոր բնակիչների համար: Աստծո ժողովուրդն ավարտել է իր գործը: Նրանք ստացել են «վերջին անձրևը», «Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը», և պատրաստ են իրենց առջև եղող փորձության ժամին: Հրեշտակները շտապում են այս ու այն կողմ երկնքում: Երկրից վերադարձող մի հրեշտակ հայտնում է, որ իր գործն ավարտված է. վերջին փորձությունը եկել է աշխարհի վրա, և բոլոր նրանք, ովքեր իրենց հավատարիմ են ապացուցել աստվածային պատվիրաններին, ստացել են «կենդանի Աստծո կնիքը»: Այնժամ Հիսուսը դադարում է Իր միջնորդությունը վերին սրբաբանում: Նա բարձրացնում է Իր ձեռքերը և բարձրաձայն ասում. «Կատարված է», և ամբողջ հրեշտակային զորքը վայր է դնում իր պսակները, մինչև Նա անում է այս հանդիսավոր հայտարարությունը. «Անիրավը թող էլի անիրավություն անի, և պիղծը թող էլի պղծվի. և արդարը թող էլի արդարություն անի, և սուրբը թող էլի սրբանա»: Հայտնություն 22:11: Ամեն մի գործ վճռված է կյանքի կամ մահվան համար: Մեծ պայքարը, 613:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը սկսվում է 1798 թվականին, և քառասունհինգերորդ համարում, երբ հյուսիսի թագավորը (պապականությունը)

հասնում է իր վախճանին, և ոչ ոք օգնության չի գալիս նրան, մարդկային փորձաշրջանը փակվում է, որովհետև հաջորդ համարն ասում է. «Եվ այն ժամանակ», այսպիսով նույնացնելով նախորդ համարում ներկայացված «ժամանակը», որը Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասունհինգերորդ համարն է: Հյուսիսի թագավորը (պապականությունը) հասնում է իր վախճանին մարդկային փորձաշրջանի փակման պահին:

Ուստի, Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների պատմությունը ցույց է տալիս իրադարձությունների մի հաջորդականություն, որը սկսվում է 1798 թվականին և ավարտվում մարդկային փորձաշրջանի փակմամբ: Երբ Քույր Ուայթը կենդանի էր, 1798 թվականը, ակնհայտորեն, արդեն նրա անցյալի պատմության մեջ էր: Երբ նա հայտարարեց, որ «Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը», նա կարող էր հղում անել միայն այն պատմությանը, որը տեղի է ունենում 1798 թվականից հետո և նախքան Միքայելի կանգնելը: Այնուհետև նա մասնավորապես ասում է, որ «այս մարգարեության կատարման ընթացքում տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի», այսպիսով մարգարեության ուսանողին հրահանգելով, որ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին պատմությունը, որը «գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը», նախապատկերվել է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված պատմությունների այլ հատվածներում:

Երբ նա շեշտադրում է այդ ամենակարևոր մարգարեական բանալին, ապա մեջբերում է երեսունից մինչև երեսունվեց համարները և հայտարարում է. «Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան»: Ներշնչումը բանալի տվեց այն մարգարեության ուսանողներին, ովքեր ցանկանում էին հասկանալ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջնական կատարումը: Բանալին այն էր, որ Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարների պատմությունը զուգահեռ էր երեսունից մինչև երեսունվեց համարներում ներկայացված պատմությանը: Այս հայտնությունից բխող լույսը առատ է, սակայն այստեղ հարկ է նկատի առնել այն, որ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ համարում «ամենօրյա»-ն վերցվում է:

Ճիշտ կերպով հասկանալու համար այն պատմությունը, որը պատկերում է այն իրադարձությունների հաջորդականությունը, որոնք տանում են մարդկային փորձաշրջանի ավարտին, մարգարեության ուսումնասիրողը պետք է ճիշտ հասկացողություն ունենա «ամենօրյայի» վերաբերյալ: Եթե երեսունմեկերորդ համարը մատնանշում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայության վերացումը, կամ եթե այն մատնանշում է հեթանոսության վերացումը, ապա բացարձակապես էական է դա հասկանալ, եթե ցանկանում եք ճիշտ հասկանալ այն զուգահեռ պատմությունը, որի մասին Քույր Ուայթը խոսեց, երբ գրեց. «Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան»:

Իհարկե, Լաոդիկեական ադվենտիզմը չճանաչեց Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի իրականացումը՝ որպես 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզման նույնացում, սակայն այդ համարը հենց այդ իրադարձություններն է նույնացնում: Նրանց համար, ովքեր ցանկանում էին ճիշտ հասկանալ մարգարեական

գլխտելիքի աճը, որը եկավ 1989 թվականին՝ քառասուներորդ համարի իրականացման հետ, «մշտականի» ճիշտ ըմբռնումը այդ ժամանակ դարձավ ներկայիս ճշմարտություն: Քսաներորդ դարի սկզբնական շրջանում այդ ճիշտ ըմբռնումը կարևոր էր, որովհետև այն հիմնարար ճշմարտությունների էական մասն էր, որոնք Տերը օգտագործեց Ուիլյամ Միլլերի միջոցով հաստատելու համար:

Սակայն քսաներորդ դարի առաջին տասնամյակ ու կեսի ընթացքում այն սատանայական բողոքական տեսակետը, որը պնդում է, թե «մշտականը» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը, փոքրամասնության դիրքորոշում էր, և չարժեր իսկ թույլ տալ, որ որևէ վեճ սկսվեր այն ճշմարտության շուրջ, ըստ որի «մշտականը» հեթանոսության խորհրդանիշ է: Ահա թե ինչու Լաոդիկեական պատմական վերանայողները ձեզ կասեն, թե «մշտականի» թեման «չպետք է դարձվի փորձաքարային հարց», կամ թե ««մշտականի» թեման չպետք է գրգռվի»: Այն, ինչ վերանայողները միշտ դուրս են թողնում, երբ այս առանձնահատուկ քննարկման մեջ առաջնորդում են անույալներին, այն պայմանավորումն է, որ ներշնչանքը միշտ դրել է այդ թեմայի վրա: Հետևյալ հատվածն ուղղված է Երեց Հասկելին:

Երեց Հասկելը քսաներորդ դարի առաջին և երկրորդ տասնամյակներում գլխավորում էր «ամենօրյայի» ճիշտ ըմբռնման պաշտպանությունը՝ Պրեսկոտի և Դանիելսի հարձակումների դեմ: Ուշադիր ուշադրություն դարձրեք, որովհետև Քույր Ուայթը երբեք չի նշում, թե Հասկելի՝ «ամենօրյայի» վերաբերյալ ըմբռնումը սխալ էր. նա պարզապես հրահանգում է նրան չթույլատրել, որ այդ խոռվությունը շարունակվի, քանի որ Տերը չէր ցանկանում ճշմարտության թշնամիների (Պրեսկոտի և Դանիելսի) համար շարունակական հարթակ ընձեռել, որպեսզի նրանք շարունակեն առաջ մղել իրենց կեղծ ուսմունքը: Այդ հատվածում Հասկելը հանդիմանվում է «գծագրի» համար, և այն գծագիրը, որի մասին խոսվում է, 1843 թվականի գծագիրն է: Հասկելը վերահրատարակել էր 1843 թվականի գծագիրը՝ որպես վկայություն այդ վեճի մեջ: Բայց նա այն պարզապես չէր վերահրատարակել. գծագրի ներքնի մասում նա նաև ներառել էր Քույր Ուայթի այն խոսքը, որտեղ նա ասում է. «1843 թվականի գծագիրը ուղղորդված էր Տիրոջ ձեռքով և չպետք է փոփոխվի»: Երբ կարդաք այդ հատվածը, հաշվեք, թե քանի անգամ է նա ասում. «այս ժամանակ»:

«Ինձ հանձնարարվել է ձեզ ասել. Թող այս ժամանակ Review-ում չշարժվեն այնպիսի հարցեր, որոնք հակված կլինեն խոռվեցնելու մարդկանց միտքը.... Այժմ մենք ժամանակ չունենք մտնելու ավելորդ վիճաբանությունների մեջ, այլ պետք է լրջորեն խորհենք սրտի և կյանքի ճշմարիտ դարձի համար Տիրոջը որոնելու անհրաժեշտության մասին: Պետք է վճռական ջանքեր գործադրվեն՝ ապահովելու հոգու և մտքի սրբացումը»:

«Ինձ տրվել են նախազգուշացումներ մեր կողմից միասնական ճակատ պահելու անհրաժեշտության վերաբերյալ: Այս ժամանակում սա մեզ համար կարևոր հարց է: Որպես անհատներ՝ մենք պետք է գործենք ամենամեծ զգուշությամբ»:

«Ես գրեցի Երեց Փրեսքոթին՝ ասելով նրան, որ նա պետք է չափազանց զգույշ լինի Review-ում այնպիսի նյութեր չներկայացնելու հարցում, որոնք կարող են թվալ, թե մատնանշում են թերություններ մեր անցյալի փորձառության մեջ: Ես նրան ասացի, որ այն հարցը, որի վերաբերյալ նա կարծում է, թե սխալ է թույլ տրվել, էական հարց չէ, և որ, եթե այժմ դրան առաջնակարգ նշանակություն տրվի, մեր թշնամիները դրանից կօգտվեն և խլուրդաբլրի չափ բանը լեռ կդարձնեն:»

«Քեզ էլ եմ ասում, որ այս թեման [ԴԱՆԻԷԼ 8-Ի «ԱՄԵՆՕՐԳԱՅԻ» ԻՆՔՆՈՒԹՅՈՒՆԸ] այժմ չպետք է արծարծվի: Ո՛չ, եղբա՛յրս, ես զգում եմ, որ մեր փորձառության այս ճգնաժամային պահին այն աղյուսակը, որ դու վերահրատարակել ես, չպետք է շրջանառվի: Դու սխալ ես գործել այս հարցում: Սատանան վճռականորեն գործում է՝ առաջ բերելու այնպիսի խնդիրներ, որոնք խառնաշփոթություն պիտի ստեղծեն: Կան այնպիսիք, որոնք մեծապես կուրախանային տեսնել, որ մեր ծառայողները այս հարցի շուրջ հակամարտության մեջ ընկնեն, և նրանք դրանից մեծ բան կսարքեն:»

«Ինձ հրահանգվել է, որ այս հարցի վերաբերյալ, ինչ էլ որ կարող է ասվել այս կամ այն կողմից, ներկայումս լռությունն իսկ պերճախոսություն է: Սատանան հսկում է՝ հնարավորություն գտնելու մեր առաջատար ծառայողների մեջ բաժանում առաջացնելու համար: Միայն էր տպագրել աղյուսակը, մինչև որ դուք բոլորդ կարողանայիք միասին հավաքվել և այդ հարցի վերաբերյալ համաձայնության գալ: Դուք իմաստությամբ չեք վարվել՝ առաջին պլան բերելով մի թեմա, որը պարտադիր պիտի քննարկում առաջացնի և ի հայտ բերի զանազան կարծիքներ, որովհետև յուրաքանչյուր կետ կձգվի և այնպիսի նշանակություն կստանա, որը գործին միայն վնաս պիտի պատճառի: Մենք արդեն բավական աշխատանք ունենք՝ դիմակայելու այն կեղծ հայտարարություններին, որոնք անում են նրանք, ովքեր ապացույց են տվել իրենց պատրաստակամության՝ սուտ վկայություն բերելու»: Manuscript Releases, h. 9, էջ 106, 107:

Նախորդ հոդվածում մենք արձանագրեցինք, որ Էլեն Ուայթն ասել է՝ նրանք, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի պատգամը, «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ ունեին ճիշտ ըմբռնումը, և որ Պրեսքոթի ու Դենիելսի այն տեսակետը, թե «ամենօրյա»-ն ներկայացնում է Քրիստոսի ծառայությունը սրբաբանում, ծագում էր Սատանայից: Նա հանդիմանեց Հասքելին այն բանի համար, որ թույլ էր տվել վեճի շարունակվելը, բայց ոչ նրա այն դիրքորոշման համար, որը վերաբերում էր «ամենօրյա»-ի նշանակության ճշմարտությանը: Այդ ժամանակ մեծամասնությունը դեռևս հավատում էր «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ ռահվիրաների ըմբռնմանը, և առավել կարևորն այն է, որ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի այն համարը, որը պետք է բացվեր «վերջի ժամանակում»՝ 1989 թվականին, դեռևս տասնամյակներ ապագայում էր: Այդ ժամանակ (1989 թ.) «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ ճիշտ ըմբռնման կարևորությունը անհրաժեշտ պիտի լիներ: Վերանայողներն իրենց առասպելների ճաշասեղաններից միշտ դուրս են թողնում Էլեն Ուայթի այն սահմանափակող ձևակերպումները, որոնք վերաբերում էին հենց այդ առանձնահատուկ ժամանակաշրջանին: Հաշվեք ժամանակի վերաբերյալ սահմանափակող նշումները հետևյալ հատվածում:

«Ես խոսքեր ունեմ ասելու եղբայրներ Բաթլերին, Լոֆբորոյին, Հասկելին, Սմիթին, Գիլբերտին, Դենիելսին, Պրեսկոտին և բոլոր նրանց, ովքեր ակտիվորեն առաջ են մղել իրենց տեսակետները Դանիել 8-ի «ամենօրյա»-ի նշանակության վերաբերյալ: Սա չպետք է դարձվի փորձաքարային հարց, և այն խոռվությունը, որ առաջացել է այն այդպես դիտարկելու հետևանքով, չափազանց անբախտաբեր է եղել: Արդյունքը եղել է շփոթություն, և մեր եղբայրներից ոմանց միտքը շեղվել է այն խոհական ուշադրությունից, որ պետք է տրվեր այն գործին, որի կատարումը Տերը ցույց է տվել, որ այս ժամանակ պետք է արվի մեր քաղաքներում: Սա հաճելի է եղել մեր գործի մեծ թշնամուն:»

«Ինձ տրված լույսն այն է, որ ոչինչ չպետք է արվի՝ այս հարցի շուրջ գրգռվածությունն ավելացնելու համար: Թող այն չմտցվի մեր քարոզների մեջ և չքննարկվի որպես մեծ կարևորություն ունեցող հարց: Մեր առաջ մեծ գործ է դրված, և մենք ոչ մի ժամ չունենք կորցնելու այն էական գործից, որ պետք է կատարվի: Թող մեր հրապարակային ջանքերը սահմանափակենք ճշմարտության այն կարևոր գծերի ներկայացմամբ, որոնց վերաբերյալ մենք հստակ լույս ունենք:»

«Կցանկանայի ձեր ուշադրությունը հրավիրել Քրիստոսի վերջին աղոթքի վրա, ինչպես արձանագրված է Հովհաննես 17-ում: Կան բազմաթիվ թեմաներ, որոնց մասին կարող ենք խոսել՝ սուրբ, փորձող ճշմարտություններ, իրենց պարզության մեջ գեղեցիկ: Սրանց վրա դուք կարող եք խորին լրջությամբ կանգ առնել: Բայց թող «ամենօրյա» կամ որևէ այլ թեմա, որը եղբայրների մեջ հակասություն կառաջացնի, այս պահին չներկայացվի, որովհետև դա կհետաձգի և կխոչընդոտի այն գործը, որի վրա Տերը ցանկանում է, որ հենց այժմ մեր եղբայրների միտքը կենտրոնացած լինի: Չհուզենք այնպիսի հարցեր, որոնք կբացահայտեն կարծիքների ակնհայտ տարբերություն, այլ ավելի շուտ Բանից ներկայացնենք սուրբ ճշմարտությունները Աստծո օրենքի պարտադրող պահանջների վերաբերյալ:»

«Մեր ծառայողները պետք է ձգտեն ճշմարտությունը ներկայացնել ամենանպաստավոր կերպով: Որքան հնարավոր է, թող բոլորը նույնը խոսեն: Թող քարոզները լինեն պարզ և վերաբերվեն կենսական նշանակություն ունեցող այնպիսի թեմաների, որոնք կարելի է հեշտությամբ հասկանալ: Երբ մեր բոլոր ծառայողները տեսնեն իրենց խոնարհեցնելու անհրաժեշտությունը, այնժամ Տերը կարող է գործել նրանց հետ: Այժմ մեզ անհրաժեշտ է վերստին դարձի գալ, որպեսզի Աստծո հրեշտակները համագործակցեն մեզ հետ՝ սուրբ տպավորություն թողնելով նրանց մտքերի վրա, որոնց համար մենք աշխատում ենք:»

«Մենք պետք է միաբանվենք Քրիստոսանման միության կապերով. ապա մեր ջանքերն իզուր չեն լինի: Քաջեցեք հավասար լարերով, և թող ոչ մի վեճ ներս չմտցվի: Հայտնեցե՛ք ճշմարտության միավորող գործությունը, և դա հզոր տպավորություն կգործի մարդկային մտքերի վրա: Միության մեջ գործություն կա:»

«Սա աննշան տարակարծությունների կետերը առաջ քաշելու ժամանակը չէ: Եթե ոմանք, որոնք Վարդապետի հետ ամուր և կենդանի կապ չունեն, աշխարհին ի հայտ բերեն իրենց քրիստոնեական փորձառության թուլությունը, ճշմարտության թշնամիները, որոնք մեզ ուշադիր դիտում են, դրանից առավելագույնը կօգտվեն, և

մեր գործը կխոչընդոտվի: Թող բոլորը մշակեն հեգույությունը և դասեր սովորեն Նրանից, ով հեզ է և սրտով խոնարհ»:

««ամենօրյա»-ի» թեման չպետք է առաջ բերեր այնպիսի շարժումներ, ինչպիսիք կատարվել են: Այն բանի հետևանքով, թե ինչպես է այս թեման քննվել հարցի երկու կողմերում կանգնած մարդկանց կողմից, վեճ է ծագել, և խառնաշփոթ է առաջացել:

Եղբայր Լարի Սմիթի այն արարքը, որով նա հրատարակեց մի թերթիկ, որում դատապարտություն կար իր եղբայրների և նրանց հավատքի նկատմամբ, Աստծուց հավանություն չէր ստացել: Եվ Երեց Պրեսկոտին ես կասեմ. Տերը ձեզ վրա բեռ չի դրել այս հարցի վերաբերյալ:

«Ցավ զգացի, երբ լսեցի, որ Երեց Դանիելը, գիտենալով, թե այս հարցի վերաբերյալ մեր առաջատար եղբայրների միջև կարծիքների տարբերություն կար, այնուամենայնիվ պետք է առաջ մղեր այս հարցը, ինչպես որ արվել էր որոշ վայրերում:»

«Մեր եղբայրներից ուրիշները չեն առաջնորդվել իմաստությամբ և «ամենօրյա»-ի մեկնության վերաբերյալ իրենց տեսակետները պաշտպանելու իրենց ջանքերի արդյունքների առնչությամբ պատճառից դեպի հետևանք հստակ չեն դատել: Քանի դեռ այս հարցի վերաբերյալ կարծիքների տարբերության ներկա վիճակը գոյություն ունի, թող այն առաջնային տեղ չգրադեցնի: Թող ամեն վեճ դադարի: Այդպիսի ժամանակ լռությունը պերճախոսություն է:»

«Աստծո ծառաների պարտականությունն այս ժամանակում քաղաքներում Խոսքը քարոզելն է: Քրիստոսը եկավ հոգիներ փրկելու, և մենք, որպես Նրա շնորհի բաշխիչներ, պետք է մեծ քաղաքների բնակիչներին հաղորդենք Նրա փրկարար ճշմարտության գիտությունը»: Pamphlets, number 20, 11, 12.

Եղբայր Լարի Սմիթը, որին նա նկատի ուներ, հատկապես բորբոքված էր այդ իրավիճակից, որովհետև հենց իր հոր՝ «Դանիել և Հայտնություն» գիրքն էր, որ Պրեսքոթը և Դանիելը ցանկանում էին վերաշարադրել, որպեսզի փոխեն այն, ինչ նա գրել էր «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ: Եղբայր Սմիթը պաշտպանում էր ճշմարտությունը, ինչպես նաև իր հորը: Նա այդ վեճը բազմիցս սահմանափակում է «այս ժամանակում» բառերով, և վերջի կողմերում հայտարարում է. «Քանի դեռ այս թեմայի վերաբերյալ կարծիքների տարբերության ներկա վիճակը գոյություն ունի, այն թող առանձնապես ընդգծված չլինի»: Ադվենտիզմի բոլոր համալսարանները, որոնք այսօր ուսուցանում են «ամենօրյա»-ն, ուսուցանում են սատանայական տեսակետը: Ակնհայտ է, որ այսօր պայմանները նույնը չեն, ինչ այն ժամանակ էին:

Ադվենտիզմի երկրորդ սերունդը սկսվեց 1888 թվականի ապստամբությամբ, և առաջնորդության մեջ հաստատվեց սպիրիտիզմը: Այդ վիճակը դուր բացեց առավել մեծ սպիրիտիստական մոլորությունների առաջընթացի համար, որոնք պիտի առաջ բերեին օտարացման և բաժանման մի միջավայր, քանի որ պատասխանատու դիրքերում գտնվող մարդիկ վճռում էին առաջ մղել այն ամենը, ինչ իրենք անձամբ ճշմարտություն էին համարում: Այնպիսի մարդիկ, ինչպիսիք էին Դանիելը, Պրեսկոտը

և Քելլոգը, դարձան այն պատմության խորհրդանիշները, որտեղ Եզեկիելը բնորոշեց, թե ինչ էին «խավարում» անելու յոթանասուն երեցները՝ «Իսրայելի տան ծերերը», «յուրաքանչյուրը՝ իր պատկերների սենյակներում, որովհետև ասում են. Տերը մեզ չի տեսնում»:

Այդ սերնդում 1888 թվականի պատգամի լրաբերները երկուսն էլ մոլորվեցին այն հակամարտությունների, խառնաշփոթության և սպիրիտիզմի մեջ, որոնք կլանել էին Եզեկիելի յոթանասուն ծերերին, որոնք տաճարի պատերին և իրենց մտքերի պատերին կուռքեր էին պատկերել: Առողջապահական գործը հեռացվեց Քելլոգի սպիրիտիզմի պատճառով, և սակայն Լառդիկեական ադվենտիզմի ռևիզիոնիստները անուսներին առաջնորդում են հավատալու, թե այդ սերնդի քառսից ինչ-որ տեսակի հաղթանակ է դուրս եկել: Զուգահեռ պատմություն կար Դատավորների ժամանակներում, որտեղ Դատավորների պատմության ամփոփումը կատարելապես համապատասխանում է այս ժամանակաշրջանին, որովհետև Դատավորների վերջին համարը ասում է.

Այն օրերին Իսրայելում թագավոր չկար. ամեն մարդ անում էր այն, ինչ իր աչքերին ուղիղ էր թվում: Դատավորներ 21:25:

Այս հոդվածների ընթացքում մենք ցույց կտանք, թե ինչու է Դատավորների պատմությունը համապատասխանում ադվենտիզմի երկրորդ սերնդի պատմությանը, սակայն հարկ է նշել, որ Լառդիկեական ադվենտիզմի պատմությունը դիտարկելիս հեշտությամբ մատչելի պատմությունը ներկայացվել է նրանց կողմից, ովքեր գործադրում են պատմական վերանայում: Քույր Ուայթը, անշուշտ, չէր ցանկանում, որ «ամենօրյա»-ի թեման այդ պատմության ընթացքում բորբոքվեր, մինչդեռ իրականում դա մարդկանց մի փոքր փոքրամասնություն էր, որոնց մասին նա ասել էր, թե առաջնորդվում էին «երկնքից արտաքսված հրեշտակների» կողմից, որպեսզի նրանց տրվեր հրապարակային հարթակ՝ իրենց սխալ գաղափարները տարածելու համար: Բայց ենթադրել, թե Քույր Ուայթը երբևէ պաշտպանել է այն միտքը, որ սխալը պահելը թույլատրելի է, հենց նրա հավատացածի ուղիղ հակառակն է:

«Եղբայրներ՝, որպես Քրիստոսի դեսպան՝ ես զգուշացնում եմ ձեզ՝ զգույշ եղեք այս կողմնակի հարցերից, որոնց միտումը միտքը ճշմարտությունից շեղելն է: Մոլորությունը երբեք անվնաս չէ: Այն երբեք չի սրբացնում, այլ միշտ բերում է խառնակություն և պառակտում: Այն միշտ վտանգավոր է: Թշնամին մեծ իշխանություն ունի այն մտքերի վրա, որոնք աղոթքով հիմնովին ամրացված չեն և հաստատված չեն Աստվածաշնչյան ճշմարտության մեջ»: Վկայություններ, հատոր 5, 292:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մենք ժամանակ կորցնելու իրավունք չունենք: Նեղության ժամանակներ են մեր առջև: Աշխարհը հուզված է պատերազմի ոգով: Շուտով պիտի կատարվեն մարգարեություններում ասված նեղության տեսարանները: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար իրագործմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած պատմության

մեծ մասը պիտի կրկնվի: Երեսուներորդ խոսքում խոսվում է մի գործության մասին, որ «կը տրտմի, եւ պիտի դառնայ, եւ պիտի գայրանայ սուրբ ուխտի վերայ. եւ այսպէս պիտի անէ. եւ պիտի դառնայ, եւ միտք պիտի ունենայ սուրբ ուխտը թողողների հետ: Եւ բազուկներ պիտի կանգնեն նրա կողմից, եւ պիտի պղծեն զօրութեան սրբարանը, եւ պիտի վերացնեն մշտնջենաւոր պատարագը, եւ պիտի դնեն աւերիչ պղծութիւնը: Եւ նրանք, որ ամբարշտութիւն են գործում ուխտի դէմ, նա պիտի ապականէ շողոքորթութիւններով. բայց այն ժողովուրդը, որ ճանաչում է իր Աստծուն, պիտի զօրանայ եւ սխրագործութիւններ կատարէ: Եւ ժողովրդի մէջ հասկացողներն էլ շատերին պիտի ուսուցանեն. սակայն շատ օրեր պիտի ընկնեն սրով, եւ կրակով, եւ գերութեամբ, եւ կողոպուտով: Եւ երբ ընկնեն, մի փոքր օգնութեամբ պիտի օգնական լինեն. բայց շատերը պիտի միանան նրանց շողոքորթութիւններով: Եւ հասկացողներից ոմանք պիտի ընկնեն, որպէսզի փորձուեն, եւ մաքրուեն, եւ սպիտակեցուեն մինչեւ վերջի ժամանակը. որովհետեւ դա դէռ նշանակուած ժամանակի համար է: Եւ թագաւորը պիտի անէ իր կամքի համաձայն. եւ պիտի բարձրացնի իրեն, եւ մեծացնի իրեն ամեն աստուծուց վեր, եւ աստուածների Աստուծոյ դէմ զարմանալի բաներ պիտի խօսի, եւ պիտի յաջողի, մինչեւ որ բարկութիւնը կատարուի. որովհետեւ որոշուածը պիտի լինի»: Դանիէլ 11:30–36:

«Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան: Մենք տեսնում ենք ապացույցներ, որ սատանան արագ կերպով տիրապետում է այն մարդկանց մտքերին, որոնց առջև Աստծո երկյուղը չկա: Թող բոլորը կարդան և հասկանան այս գրքի մարգարեությունները, որովհետև մենք այժմ մտնում ենք այն նեղության ժամանակի մեջ, որի մասին ասված է.»

«Եվ այն ժամանակ պիտի կանգնի Միքայելը՝ մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության մի ժամանակ, որպիսին չի եղել այն օրվանից, երբ ազգ է եղել, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի փրկվի՝ ամեն մեկը, որ գտնվի գրքի մեջ գրված: Եվ երկրի հողի փոշու մեջ ննջողներից շատերը պիտի արթնանան, ոմանք՝ հավիտենական կյանքի, և ոմանք՝ ամոթի ու հավիտենական արհամարհանքի համար: Եվ իմաստունները պիտի փայլեն երկնակամարի պայծառության պէս, և նրանք, որ շատերին դեպի արդարություն են դարձնում՝ աստղերի պէս հավիտյանս հավիտենից: Բայց դու, ո՛վ Դանիէլ, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի շրջեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի շատանա»: Դանիէլ 12:1–4:
Ձեռագրային հրապարակումներ, թիվ 13, 394: